

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie z powództwa I. K.

przeciwko Z. S., B. M. i R. M.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 27 czerwca 2024 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez A. N. od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z 25 sierpnia 2011 r., sygn. XII C 425/10 oraz postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie z 8 marca 2012 r., sygn. VI Ca 95/12, VI Cz 119/12,

odrzuca skargę nadzwyczajną.

UZASADNIENIE

Pismem z 13 czerwca 2024 r. A. N. złożył bezpośrednio do Sądu Najwyższego „wniosek; dot. wywiedzenia skargi nadzwyczajnej przez Sąd Najwyższy w Warszawie”. W treści pisma A. N. wskazał, że działa w imieniu E. N. i I. K. oraz jako „upoważniony pełnomocnictwem bezpośrednim i pośrednim wnosi tę skargę” od wskazanych orzeczeń Sądu Rejonowego w Częstochowie i Sądu Okręgowego w Częstochowie.

Do pisma dołączono kserokopie orzeczeń sądów powszechnych oraz wnioski A. N. kierowane do Prokuratora Generalnego czy Prezesa Prokuraturii Generalnej RP o wywiedzenie skargi nadzwyczajnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 89 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2024, poz. 622), skargę nadzwyczajną może wnieść Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz, w zakresie swojej właściwości, Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznik Praw Dziecka, Rzecznik Praw Pacjenta, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Powyższe oznacza, że legitymację do wywiedzenia skargi nadzwyczajnej posiadają wyłącznie określone przez ustawę podmioty szczególne – osoba fizyczna nie ma zdolności do samodzielnego złożenia skargi nadzwyczajnej. Skutkuje to koniecznością odrzucenia skargi wywiedzionej osobiście przez A. N. (pomijając już kwestię braku wykazania przez Skarżącego uprawnienia do działania w imieniu wskazanych E. N. i I. K.).

W tym miejscu Sąd Najwyższy poucza Skarżącego, że jedyną drogą do wniesienia skargi nadzwyczajnej jest podjęcie dalszej korespondencji z podmiotami szczególnymi, jak np. RPO, i swoiste „przekonanie” ich do zasadności wywiedzenia wskazanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w podanej sprawie.

Z wszystkich tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

(r.g.)